

Sygn. akt IV KO 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Generalnej Zdzisława Brodzisza

w sprawie **A. W. i A. L.**

oskarżonych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 czerwca 2015 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt III K
124/14, w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,
na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt III K 124/14, Sąd Okręgowy w Krakowie zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania sprawy A. W. i A. L., oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu swojego wniosku Sąd ten podał między innymi, że oskarżony A. W. jest adwokatem wykonującym od wielu lat zawód w okręgu tego sądu, w związku z czym wiążą go kontakty służbowe z sędziami orzekającymi w

tym okręgu. Podniósł również, że oskarżonemu stawiany jest zarzut popełnienia przestępstwa polegającego między innymi na wprowadzaniu w błąd sędziów okręgu krakowskiego, w tym sędziów Sądu Okręgowego w Krakowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w Krakowie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego od dłuższego już czasu panuje zgodność, że przepis art. 37 k.p.k., stanowiący odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), musi być wykładany restrykcyjnie (patrz m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575, z dnia 19 lutego 2014 r., II KO 5/14, LEX nr 1425049). Z tego też względów spostrzeżenie Sadu Okręgowego w Krakowie, że w sprawie tego samego oskarżonego postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2000 r., sygn. akt IV KO 60/2000, Sąd Najwyższy zajął odmienne stanowisko, nie może stanowić argumentu wystarczającego dla odstępstwa od zawężającej obecnie wykładni instytucji określonej w art. 37 k.p.k.,

W uwarunkowaniach przedmiotowej sprawy nie istnieją wystarczające przesłanki do wyrażania braku zaufania i obawy nieobiektywnego rozpoznania sprawy przez sędziów Sądu Okręgowego w Krakowie, w szczególności te związane z kontaktami służbowymi oskarżonego z orzekającymi w okręgu sędziami. Właściwie rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości nie wymaga więc przekazania niniejszej sprawy poza okręg sądu właściwego wedle przepisów ogólnych.

Również okoliczność, że zarzuty stawiane oskarżonemu dotyczą wprowadzenia w błąd funkcjonariuszy publicznych w osobach sędziów Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego w Krakowie, nie uzasadnia podjęcia decyzji, która co do skutku byłaby zbliżona do wyłączenia wszystkich sędziów orzekających w tym ostatnim Sądzie. Zapobieżeniu tego typu kolizjom służy bowiem instytucja wyłączenia sędziego określona w art. 40 § 1 k.p.k. bądź w art. 41 § 1 k.p.k., nie zaś ta, o której mowa w przepisie art. 37 k.p.k. Skonstatować zatem należy, że

sprawa ta może być bez uszczerbku dla wymiaru sprawiedliwości w sposób bezstronny i obiektywny rozpatrzona w Sądzie Okręgowym w Krakowie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy wniosku nie uwzględnił.

I.n